

AMB SILENCIOSA ESTIMA

Hi ha dies que el món pesa massa.

No per allò que passa, sinó per allò que es queda dins.

Com si tot el que has viscut deixara una empremta invisible a la pell, i el temps, en lloc de curar, només sabera apilar capes damunt d'un record que no vol morir.

Hi ha silencis que t'acompanyen com si foren ombres, i paraules que no vas dir mai, però que encara tremolen darrere de la llengua, esperant que t'atrevisques.

A vegades pense que créixer és aprendre a fingir.

A dir "estic bé" quan el que vols és desaparèixer, a somriure perquè el món no sap què fer amb algú que no té força per mantenir-se dret.

És curiós: com més gran et fas, més t'acostumes a callar el que realment et cou.

No és por, no exactament.

És més bé cansament.

Cansament de voler explicar-se, de veure com les teues veritats sonen exagerades als altres.

Per això escric.

Perquè les paraules no em jutgen.

Perquè quan escric, puc ser feble sense que ningú em mire amb llàstima.

Recorde la primera vegada que vaig sentir que el món era massa gran.

Era un vespre d'hivern, el cel gris, la llum apagada.

Jo mirava per la finestra com plovia i vaig entendre que hi havia coses que no podríem canviar mai.

El temps, per exemple.

Les absències, sobretot.

Aquella tarda, sense saber-ho, vaig començar a créixer.

Vaig aprendre que hi ha dolors que no tenen nom, i que el pitjor d'ells no és el que et fan, sinó el que t'obliguen a fer amb tu mateix per sobreviure.

He conegut gent que parla com si tinguera totes les respostes.

Gent que diu "tot passa", "tot té sentit", "el temps ho cura".

Però jo he vist com hi ha coses que no passen, només canvien de lloc.

Dolors que aprenen a amagar-se darrere d'un gest amable, d'un acudit, d'un "no passa res".

Però sí que passa.

Sempre passa.

Per dins.

Hi ha nits que no dorm, i no perquè tinga por, sinó perquè em costa apagar el cap.

Tot el que vaig fer, el que vaig dir, el que no vaig fer, torna.

El passat té una manera cruel de recordar-te que no ets tan fort com creies.

Però també hi ha nits on, entre els pensaments, apareix alguna cosa petita, suau, com una espurna.

Un record bonic, una olor, una cançó, un somriure.

I aleshores pense que potser encara hi ha esperança, encara que siga mínima.

No sé si existeix la felicitat.

Potser només és una suma de moments curts, com respiracions.

Instants on tot sembla tenir sentit, encara que siga per un segon.

Un café amb algú que t'escolta, una llum que entra per la finestra d'una manera perfecta, una abraçada que dura una mica més del necessari.

Quan passa, no pots retenir-ho, però et queda la sensació que, almenys, ha valgut la pena viure-ho.

A vegades em mire al mirall i no sé qui hi ha davant.

Reconec el rostre, però no la mirada.

Sembla cansada, com si darrere hi haguera algú que ha lluitat massa.

I potser sí.

Potser tots portem guerres que ningú veu.

Però hi ha una cosa que encara m'empeny: la necessitat de comprendre'm.

D'entendre per què sent tant, per què tot m'afecta com si el món estiguera fet de ferides obertes.

I és llavors quan m'adone que, potser, sentir és el que ens fa vius.

Que el dolor, per molt que l'odi, també és una forma d'estimar.

El temps passa, i jo continue buscant-me en els fragments que he deixat escampats.

En les converses que no vaig acabar, en els llocs que ja no visite, en els somnis que vaig abandonar per por.

He après que la identitat no és una cosa que trobes, sinó que vas fent.

Amb cada decisió, cada error, cada persona que estimes o deixes d'estimar.

Amb cada vegada que t'atreveixes a començar de nou.

No vull ser el que el món espera que siga.

Vull ser algú que, malgrat el cansament, continua creient en la bellesa de les coses petites.

Algú que encara troba sentit a escriure, encara que ningú ho llegeixa.

Perquè escriure és, al final, la meua manera de continuar parlant amb la vida, encara que ella no responga.

Potser això siga créixer: aprendre a conviure amb el buit sense voler omplir-lo a la força.

Aprendre a mirar el dolor sense que et trenque del tot.

Aprendre a estimar-te, fins i tot quan no saps com fer-ho.

Perquè al final, tot el que queda, tot el que de debò importa, és la veu que s'alça dins teu quan tot calla.

Una veu suau, cansada però obstinada, que et diu:

“Encara ets tu. Encara pots. Encara hi ha llum.”

Recorde aquell matí com si encara l'estiguera vivint.

El silenci feia mal.

No el silenci amable de quan dorm la casa, sinó aquell altre, dens, que pesa sobre les espatlles i sembla que et tanque l'aire dins del pit.

Les coses, quan canvien per sempre, mai ho fan amb soroll.

Només et despertes un dia i saps que res no tornarà a ser igual, encara que fingisques el contrari.

Des d'aquell moment, el món es va tornar estrany.

Els carrers tenien la mateixa forma, la gent caminava igual, però tot semblava buit, com si algú haguera apagat el color de les coses.

Les rialles dels altres sonaven llunyanes, com si vingueren d'una vida a la qual jo ja no pertanyia.

Era com si tot el que m'havia definit haguera caigut, i jo haguera de començar de zero, sense saber per on.

La tristesa no va arribar com una tempesta, sinó com una pluja fina que no para mai.

Una d'aquelles que et cala poc a poc fins que estàs completament xop, però ni

tan sols t'adones de quan ha començat.

Hi havia dies que tot semblava suportable, i altres en què respirar era una feina.

Llavors vaig entendre que la pena no és lineal, que no té final.

Que només aprens a conviure amb ella, a fer-li lloc.

Durant molt de temps vaig fingir que estava bé.

Somriure és més fàcil que explicar-se.

La gent prefereix històries que acaben bé.

No saben què fer amb la fragilitat, i potser jo tampoc.

Així que vaig començar a amagar-me darrere de frases buides: “No passa res”, “Ja estic millor”, “Només estic cansat”.

Mentira rere mentida, fins que ja no sabia on començava el fingiment i on acabava jo.

Una nit, cansat de no poder dormir, vaig encendre una espelma.

La llum ballava sobre les parets, i en aquell moviment hi havia alguna cosa viva, com si encara hi haguera espurna dins del caos.

Vaig agafar un quadern vell i vaig començar a escriure sense pensar.

Les paraules van eixir com un crit, però també com un alleujament.

Va ser la primera vegada que vaig sentir que podia parlar sense por.

Vaig escriure hores, sense parar, fins que l'espelma es va apagar i em vaig quedar només amb la llum del que havia dit.

I per primera vegada en molt de temps, em vaig sentir menys sol.

L'escriptura es va convertir en refugi, però també en mirall.

Allà on tot el que callava es convertia en veu.

Hi havia pàgines que em feien mal rellegir, però continuava, perquè sabia que

darrere del dolor hi havia alguna cosa que encara no havia descobert: la meua pròpia veritat.

Cada línia era com arrencar una espina, lenta però necessària.

I en eixe procés, vaig començar a reconèixer-me.

A entendre que no era feblesa sentir tant, sinó una manera de mirar el món amb més profunditat.

El dolor, amb el temps, va canviar de forma.

Ja no era un enemic, sinó una presència silenciosa que m'acompanyava.

Una mena de mestre cruel, però sincer.

Em va ensenyar a escoltar, a observar, a no jutjar-me tant.

A veure la bellesa en el trencat.

A estimar sense esperar que res dure per sempre.

Recorde el primer dia que vaig tornar a riure de veritat.

No ho vaig notar al moment, però després, en recordar-ho, em vaig adonar que aquell riure era com una porta oberta.

Que el món, malgrat tot, encara podia oferir moments nets, lliures de pena.

Vaig plorar després, no de tristesa, sinó d'alleujament.

Plorar perquè, després de tant de temps, encara era capaç de sentir alegria.

Vaig començar a eixir més sovint.

A caminar sense pressa, a mirar la gent sense por d'envejar-los la felicitat.

Vaig descobrir que no tothom és feliç, encara que ho sembla.

Que cadascú porta dins una tempesta que amaga darrere dels ulls.

I això em va fer sentir una mena d'unitat amb els altres.

Com si el dolor, en lloc d'aïllar-nos, fora el fil que ens connecta.

Amb el temps, vaig aprendre que la vida no et torna el que et pren, però et dóna altres coses.

No millors, no pitjors —només diferents.

I que, si t'atreveixes a mirar-les amb ulls nous, potser descobrixes que el món encara té espais on respirar.

Que fins i tot en la ruïna hi ha llum, i que la bellesa no sempre és dolça; a vegades, és amarga, però igualment necessària.

Ara, quan mire arrere, no busque explicar-me.

Només agraïsc haver sobreviscut.

Perquè hi ha una forma de valentia en continuar, fins i tot quan no saps per què.

En alçar-te cada matí i tornar a provar-ho, encara que no hi haja garanties.

En seguir estimant, tot i saber que pot fer mal.

Potser la vida no és una història amb principi i final, sinó un seguit de fragments, alguns trencats, altres brillants, que junts formen una mena de mosaic estrany però sincer.

I si mires prou a prop, potser t'adones que allò que semblava caos és, en realitat, una forma secreta d'ordre.

Un ordre fet de contradiccions, d'absències i de petites victòries.

Un ordre que només pots entendre quan deixes de voler entendre-ho tot.

He deixat d'esperar respostes.

Ara només busque presència.

Saber que soc ací, que estic viu, que encara em dol, però també encara estimo.

Que malgrat tot el que he perdut, hi ha una part de mi que no s'ha rendit.

Una veu que em diu, quan tot calla:

“No t’atures. No tot està trencat. Encara pots tornar a començar.”

I potser d’això va tot:

De començar una vegada i una altra, de recollir els trossos i fer amb ells una nova forma de tu.

Una forma imperfecta, però pròpia.

Una forma que no demana permís per existir.

Una forma que diu, amb veu ferma però tendra:

“He viscut. He caigut. Però encara tinc llum.”

Si encara estàs ací, si has continuat llegint després de tanta ferida i tanta ombra, és perquè també busques alguna mena de veritat.

Potser no una resposta, sinó una forma de calma, una veu que et diga que allò que sents no és un error.

Vivim en un món que ens obliga a fingir serenitat, a dissimular el caos, a posar filtres fins i tot al dolor.

Però hi ha un moment —i tots el coneixem— en què ja no pots fingir més.

Quan la nit cau dins teu, quan les paraules no arriben, quan fins i tot respirar et sembla un acte de valentia.

És aleshores quan descobrim qui som realment.

No en l’èxit, ni en la felicitat, sinó en el silenci després del trencament.

Recorde aquells dies en què tot em feia mal.

El món era una sala buida i jo era el meu propi eco.

Volia fugir del que era, inventar-me una altra pell, un altre nom, un altre passat.

Però el passat té una manera curiosa de tornar, com l’aigua que insisteix a entrar per qualsevol esquerda.

I un dia vaig entendre que fugir era una altra forma de quedar-me encallat.

Que l'únic camí que existia era cap endins.

Cap a la memòria, cap a la por, cap al centre mateix del dolor.

Vaig baixar dins de mi com qui baixa a un pou sense corda.

Hi havia silenci, fosc, restes del que havia sigut.

Les veus dels que ja no hi eren, les promeses que no vaig complir, les paraules que vaig dir quan encara no sabia el pes que tenien.

Però també hi havia una cosa més: una llumeta mínima, una calor antiga.

La reconeguí: era jo, quan encara creia que tot era possible.

Vaig entendre que la vida no és tornar a ser aquell nen, sinó aprendre a cuidar-lo des d'ara.

A poc a poc vaig aprendre a mirar sense jutjar-me.

A estimar-me encara que no entenguera res.

A deixar que el temps fera el seu treball secret.

Hi ha una saviesa discreta en aprendre a esperar.

El dolor, si el deixes, acaba canviant de forma.

Es torna més suau, més humà, més teu.

I un dia, quan ja no t'ho esperes, descobreixes que pots parlar d'allò sense plorar.

Que pots mirar enrere sense ressentiment.

Que pots recordar sense voler desaparèixer.

És aleshores quan entens que créixer no era convertir-se en fort, sinó en tendre.

Que la força no està en aguantar, sinó en permetre's sentir.

El món ens ha ensenyat a tapar-nos les ferides, però hi ha una bellesa sagrada

en mostrar-les.

Perquè en cada cicatriu hi ha una història, i en cada història, una victòria silenciosa.

He arribat a pensar que la vida no és més que una successió de petites reconciliacions.

Amb els altres, amb el temps, amb nosaltres mateixos.

Aprendre a perdonar el que no va ser, i a donar les gràcies pel que encara pot ser.

És un exercici lent, fràgil, constant.

Però també és una forma de resistència.

I resistir, en aquest món que ho vol tot ràpid i perfecte, és gairebé un acte revolucionari.

Potser d'això va tot: de seguir respirant encara que no sàpigues com.

De continuar estimant, encara que et trenques.

De trobar bellesa en l'instant més senzill: un cafè a mitjan matí, una cançó que et fa recordar, la llum que entra per la finestra quan tot sembla perdut.

Hi ha poesia en tot, si mires amb prou calma.

La vida no necessita ser grandiosa per ser vertadera.

I ara, després de tot el camí, després de tanta foscor i tanta espera, sent dins meu una veu que diu: "Ja està bé."

No com un final, sinó com un descans.

Ja està bé de lluitar contra tu mateix, de voler ser algú que no ets, de pensar que has d'entendre-ho tot.

Ja està bé de carregar amb culpes que no et pertanyen.

Ja està bé de voler ser invulnerable.

El món continuarà sent el mateix: caòtic, bell, cruel, inesperat.

Però tu seràs una altra cosa.

Seràs algú que sap que pot perdre-ho tot i continuar.

Algú que ha mirat la nit als ulls i no s'ha rendit.

Algú que, fins i tot quan cau, sap que cada caiguda té el seu sentit secret.

I quan torne a vindre el dolor —perquè sempre torna, d'una manera o altra— no et farà tanta por.

El rebràs com a un vell conegut, amb respecte, però sense submissió.

Et seuries amb ell, el miraràs de front i li diràs: “Ja t’he vist, ja t’he sentit, ja t’he entés. Ara pots marxar.”

I ell marxarà. Potser lentament, potser no del tot. Però marxarà.

I tu, aleshores, et quedaràs amb el silenci.

Un silenci diferent: no buit, sinó ple.

Ple de tot el que has après, de tot el que has sigut, de tot el que encara pots ser.

I en eixe silenci hi haurà una mena de llum nova, no brillant, sinó tendra.

Una llum que et dirà, sense paraules, que viure ha valgut la pena.

No perquè haja sigut fàcil, sinó perquè ha sigut teu.

Aleshores tancaràs els ulls, respiraras profundament, i per primera vegada no sentiràs pressa.

No voldràs fugir, ni buscar, ni oblidar.

Només estar.

Aquí, ara, complet, imperfecte, viu.

I aquest serà, potser, el veritable final:

no l'absència del dolor, sinó la presència de tu mateix.

A tu, que lliges aquestes paraules quan potser tot et pesa una mica més del que pots admetre.

A tu, que t'has quedat fins al final, potser sense saber per què, com si dins d'aquestes línies hi haguera alguna cosa que t'estiguera buscant.

A tu, que no busques un final feliç, sinó un motiu per continuar respirant.

Et vull parlar sense metàfores, sense màscares, sense l'escut de la literatura.

Et parle com es parla en la foscor, quan ja no queda ningú escoltant, quan les paraules només serveixen si són sinceres.

Saps? No hi ha ningú que escape del dolor.

No hi ha cor sense esquerdes.

Fins i tot els que semblen forts porten dins un tros trencat que callen per costum.

Vivim envoltats de gent que somriu mentre es desmunta per dins, i ens hem acostumat tant a fingir que ja no sabem què és real.

Però llegir —això que fas ara— és un acte de resistència.

És mirar la ferida i no apartar la mirada.

És dir-te, sense dir-ho, “encara estic ací”.

Tu que lliges, potser penses que el món t'ha oblidat, que el temps t'ha fet massa gran o massa petit.

Però no.

El món no sap què fer amb la teua sensibilitat, i per això et fa creure que és debilitat.

No ho és.

És la teua força més pura.

El món necessita persones com tu: que encara s'aturen davant d'un paisatge,

que ploreu amb una cançó, que troben bellesa en coses insignificants.

Necessitem gent que continue sentint, encara que fer-ho faci mal.

Hi haurà dies grisos —d'aquells que comencen pesant i acaben igual.

Dies que tot el que et sosté sembla trencar-se, i et preguntes per què continuar.

Quan arriben, recorda això: el dolor no és enemic, és professor.

Ell et despulla, et buida, et deixa davant de tu mateix.

I encara que ara et sembli impossible, un dia t'adonaràs que eixes buit i vas fer espai per a coses noves.

Res creix on no hi ha silenci, i res desperta dins del soroll.

No et demane que sigues feliç.

Et demane que sigues honest.

Que et permetis no saber, no poder, no arribar.

Que et done's permís per existir sense ser perfecte.

El món t'exigirà constantment resultats, però la vida no és una carrera, és un jardí.

I els jardins floreixen quan ningú els mira.

Potser penses que tot açò que has llegit és només una història, una veu, una confessió aliena.

Però no.

Cada paraula que t'ha colpit era també una part de tu.

Eixa és la màgia de la literatura: que quan més personal és, més universal es torna.

I ara tu, lector, eres part d'aquesta història.

Sense tu, no tindria sentit.

Perquè el text no viu fins que algú l'escolta, igual que el cor no bateja si ningú el recorda.

Vull que t'imagines algú —potser jo, potser tu mateix en el futur— assegut davant teu amb una mirada suau.

Sense judicis, sense pressa.

Només una presència que diu: “Ja no cal lluitar tant.”

El món no es desfarà si t'atures.

No es trencarà si descansas.

Hi ha dignitat en el cansament, hi ha bellesa en la rendició quan és honesta.

De vegades, rendir-se no és perdre, sinó tornar a començar des d'un lloc més senzill.

Hi ha una veritat que tardem molt a aprendre: que ningú ens rescatarà.

I al principi sembla trist, però després és alliberador.

Perquè si ningú vindrà a salvar-te, vol dir que pots salvar-te tu.

A la teua manera, amb les teues eines, amb els teus temps.

No com un heroi, sinó com un ésser viu que torna a aprendre a respirar.

Quan tanques els ulls després d'aquestes línies, voldria que escoltares el teu propi silenci.

Allí, sota tot el soroll, encara hi ha una veueta.

És la teua infància, és la teua essència, és la part de tu que mai es va apagar del tot.

Escolta-la.

No et demana que tornes arrere, només que la recordes.

Que la mires i li digues: “Encara estic aquí, encara t'escolte.”

I si algun dia tornes a sentir-te perdut —perquè tornaràs, tots ho fem— no busques el camí en els altres.

Busca'l en tu, en el lloc on et fa mal.

El dolor, quan el mires amb prou tendresa, et mostra la direcció.

No perquè et vulga fer patir, sinó perquè t'ensenya on encara hi ha vida.

Lector, si et quedes amb una sola cosa d'aquestes paraules, que siga això:

Eres suficient.

Ho eres fins i tot quan no t'hi sents.

Ho eres quan t'enfoneses i quan tornes a pujar.

Ho eres quan t'equivoques, quan calles, quan no saps què dir.

No necessites ser més del que ja ets per mereixer la vida que tens.

Només necessites començar a mirar-te amb la mateixa compassió amb què mires els altres.

Perquè si mai t'han fet creure que eres massa sensible, massa intens, massa emocional...

recorda que "massa" és només la mesura dels que no saben veure la profunditat.

Tu no eres massa res.

Ets exactament el que havies de ser.

I encara que el món no ho entenga, la teua existència ja és un acte poètic.

Quan tanque's aquest text, no t'emportes només les meues paraules.

Emporta't també el silenci que queda després —aquest espai que s'obre dins, on tot és més clar.

Allí, entre el que sents i el que encara no saps dir, hi ha una veritat immensa:

has sobreviscut a tot el que et va voler trencar.

I això ja és una forma de bellesa.

Així que camina, lector.

No amb pressa, no amb por.

Camina com qui ha tornat del seu propi desert i ja no necessita demostrar res.

Camina sabent que no hi ha final, només transformació.

Que cada pèrdua t'ha fet més ample, que cada llàgrima t'ha polit com un riu fa amb la pedra.

Que dins teu hi ha un cor antic, fort, digne.

I si algun dia t'oblides de tot açò, torna a llegir aquestes línies.

No perquè siguin sàvies, sinó perquè són humanes.

I el que és humà, encara que caiga, sempre torna a alçar-se.

Amb silenciosa estima,

Des d'un lloc on també vaig aprendre a tornar.

Tornar no va ser una elecció, sinó una necessitat.

Durant molt de temps vaig pensar que fugir seria més fàcil: allunyar-me del que feia mal, tapar els records amb noves veus, amb sorolls, amb presses.

Però el que s'amaga dins del cor no s'apaga amb distància, només espera.

I quan el silenci arriba, torna a parlar.

Aleshores vaig entendre que no podia continuar caminant com si no haguera deixat parts de mi enmig del camí.

Havia d'anar a buscar-les.

Tornar era mirar els paisatges que un dia em van veure caure i no baixar la mirada.

Era asseure'm davant de mi mateix i reconéixer que no sabia perdonar-me.

Vaig aprendre a tornar quan vaig comprendre que la vida no vol versions perfectes, sinó presències sinceres.

Vaig deixar de voler ser fort i vaig començar a voler ser veritable.

I això ho va canviar tot.

En aquell retorn hi havia molta nit.

Hi havia dies sense veu, hores sense sentit, miralls que feien por.

Però també hi havia una llum petita, com una flama tossuda que no es volia apagar.

Una llum feta de memòries bones, de riures que encara recordava, de mans que em van estimar quan jo no sabia com estimar-me.

Eixa llum em va ensenyar que tornar no és tornar al mateix lloc, sinó tornar a la mateixa ànima —i trobar-la diferent, més despullada, però més meua.

Ara sé que tornar és un acte de fe.

No una fe en déus o miracles, sinó en la capacitat humana de començar de nou sense saber si hi haurà demà.

És creure que hi ha sentit en el simple fet d'alçar-se i respirar, encara que res siga clar.

Vaig tornar per mi, per l'infant que vaig ser, per la veu que encara tremola quan diu el meu nom.

Vaig tornar per aprendre a mirar la tristesa sense por, i per dir-li: "ja no et necessite, però t'agraïsc el que em vas ensenyar".

Des d'aquest lloc —que no és un lloc físic sinó un estat de l'ànima— he après que les coses importants no fan soroll.

L'amor veritable no promet, acompanya.

La pau no esclata, arriba a poc a poc, com la marea quan ningú la mira.

He après a no exigir-me ser feliç tot el temps.

Hi ha dies que només cal respirar.

Hi ha silencis que curen més que mil paraules.

Hi ha llàgrimes que no cal eixugar, perquè porten la memòria del que som.

També he après a mirar els altres amb més dolcesa.

Tots portem dins un lloc on encara no hem sabut tornar.

Un record que pesa, un adéu que encara crema, una promesa que no vam poder complir.

I, tanmateix, continuem.

Això és la vertadera valentia: seguir caminant sense garanties.

Saber que potser caurem de nou, però decidir que val la pena.

Des d'aquest lloc on vaig aprendre a tornar, et parle, lector.

Potser no ens coneixem, però t'imagina llegint aquestes paraules amb la mateixa set amb què jo les vaig escriure: la set de trobar sentit.

Si estàs cansat, si et fa mal la memòria, si la vida t'ha deixat buit per dins, vull que sàpigues que no estàs sol.

El món està ple de cors que també han caigut i s'han refet en silenci.

Plens de persones que semblen senceres però encara caminen amb les seues esquerdes.

No t'averگویis del teu trencament.

Les esquerdes deixen passar la llum.

És a través d'elles que la vida et torna més profund, més capaç d'entendre, més humà.

Cap dolor és inútil si et torna més compassiu.

I, creu-me, la compassió és la forma més pura de saviesa.

Quan vaig aprendre a tornar, també vaig aprendre a quedar-me.

A quedar-me amb mi, amb els meus silencis, amb els dies grisos.

Vaig aprendre a no fugir de les hores lentes, ni dels pensaments que fan mal.

Vaig començar a escoltar-los.

I un dia, de sobte, van començar a parlar-me amb veu tendra, com si també ells estigueren cansats de lluitar.

Aleshores vaig entendre: el dolor només vol ser escoltat.

Només vol ser reconegut.

A poc a poc, el meu cor es va fer casa.

Una casa petita, imperfecta, amb finestres obertes al vent i parets plenes de records.

Però era meua.

I allí vaig descobrir que no necessitava grans victòries, només calma.

Calma per estar, calma per sentir, calma per ser.

Des d'aquest lloc, amb silenciosa estima, et deixe aquestes paraules com si foren llavors.

Potser no germinaran ara, potser necessiten hivern.

Però algun dia, enmig del teu camí, recordaras que algú —una veu que no coneixes— et va dir que tornar era possible.

I potser aquell record siga prou per donar-te força.

Tornar no és triomfar.

És respirar sense por.

És mirar el passat sense voler reescriure'l.

És comprendre que el dolor no t'ha destruït, t'ha obert.

Tornar és estimar de nou sense garantia.

És saber que no tot es repara, però tot pot trobar pau.

És l'art més difícil i més senzill del món: continuar estimant.